

DŽEJMS PATERSON

**PRAVDA
PO KROSU**

Prevela
Dijana Radinović

Laguna

Naslov originala

James Patterson
CROSS JUSTICE

Copyright © 2015 by James Patterson
Excerpt from *Private Paris* copyright © 2016 by James
Patterson

This edition arranged with Kaplan / De Fiore Rights through
Gaal Literary Agency.

Translation copyright © 2023 za srpsko izdanje, LAGUNA

PRAVDA PO KROSU

Prolog

BAŠ SAM LEPA...

Jedan

OSTAVLJAJUĆI LEŠ POTOPLJEN U KADI, KOKO JE OTIŠLA U ogroman garderober. Na sebi je imala samo crne svilene gaćice i crne rukavice do lakata i ništa više. Izvežbanim očima preletela je pogledom preko ležerne odeće. Sve je bilo kvalitetno, u to nije bilo sumnje, no to nije bilo ono što je Koko želela.

Haljine visoke mode. Fina večernja odeća. Dramatičnost i zavodljivost elegantnih stvari privlačile su Koko kao što magnet privlači metal. Oštrim okom i veštima prstima pregledala je mišjesivu *Diorovu* haljinu spuštenih ramena, pa belu *Gučijevu* otvorenih leđa.

Koko je smatrala da su modeli fantastični, ali da izrada nije savršena, ne onakva kakvu bi čovek očekivao za haljine koje koštaju više od deset hiljada dolara. Krojenje i šivenje čak i najluksuznije robe nisu više ono što su bili, stare veštine gotovo da su pale u zaborav. Šteta. Grehota. Sramota, kako bi to rekla njena davno preminula majka.

Ipak, obe su se haljine našle u platnenoj torbi za buduću upotrebu.

Koko je nastavila da razgleda haljine tražeći onu koja se ističe, onu koja te dirne u dušu, onu zbog koje kažeš: „Aaaah, to! O tebi sanjam! O tebi maštam! To ću večeras biti!“

Potraga se konačno završila koktel-haljinom *Elija Saba*. Veličine 36. Savršeno. Boje indiga, svilena, bez rukava, sa dubokim dekolteom i romboidnim izrezom na leđima, bila je spektakularno retro – kraj pedesetih, početak šezdesetih, pravo iz garderobera *Momaka s Medisona*.

Mister Drejper, sad možeš da balaviš.

Koko se zakikotala, ali kod ove haljine nije bilo ničeg smešnog. Bila je legendarna, od onih zbog kojih svaki razgovor utihne u restoranu s tri *Mišlenove* zvezdice ili u balskoj dvorani prepunoj bogatih, moćnih i slavni ljudi, od one retke vrste koja ima sopstveno gravitaciono polje i izaziva požudu svakog muškarca i zavist svake žene u krugu od stotinu metara.

Koko ju je skinula s vešalice, pa otišla do ogromnog ogledala na drugom kraju garderobera i zastala pred njim da se osmotri. Visoka, mršava, sa licem devojke s naslovnice i kraljevskim držanjem balerine, Koko je zagledala svoje bademaste oči boje lešnika i besprekornu kožu. Uz jedva primetne grudi i uske dečake kukove, ovo bi zamamno biće bilo zvezda modnih pista od Pariza do Milana da svet nije bio tako okrutan.

Koko se na trenutak ogorčeno zagledala u jedino što ju je sprečavalo da ostvari životni san i postane glamurozan supermodel. Uprkos traci zalepljenoj pod crnim gaćicama nije bilo nikakve sumnje da je Koko muško.

Dva

PAZEĆI DA NE RAZMAŽE ŠMINKU, KOKO JE NAVUKAO HALJINU *Elija Saba* preko glatke ćelave glave i uskih ženskih ramena, moleći se da haljina lepo pada i da mu sakrije svaki trag muškosti.

Molitve su mu uslišene. Kad je Koko zagladio tkaninu, pripivši je uz kukove i butine, bio je čak i sa onom ćelavom glavom prekrasna žena.

Pronašao je najlon čarape, pa ih pažljivo i senzualno navukao, a potom otišao do police s cipelama pored ogledala. Prestao je da broji kod dvestotog para.

Šta je bila Liza, reinkarnacija Imelde Markos?

Nasmejao se i odabrao crne cipele na visoku štiklu *Serđa Rosija* što su se vezivale oko nogu kao rimljanke. Bile su malčice tesne, ali devojka mora da trpi za lepotu.

Obuo je cipele, vezao ih oko nogu i napravio u njima dva-tri koraka, pa izašao iz garderobera i otišao u ogromnu spavaću sobu. Bila je izvanredno opremljena i dekorisana, ali on nije obraćao pažnju na to, već se uputio pravo ka toaletnom stolu, do velike kutije za nakit.

Odbacio je nekoliko komada nakita, pa pronašao *Kartije-ovu* ogrlicu i minduše od crnih bisera, koje su savršeno išle uz

haljinu, ali je nisu zasenjivale. Kako je njegova majka govorila: *Usredsredi se na jedno, pa to dopuni nakitom.*

Stavio je bisere, pa uzeo *Fendijevu* kesu koju je prethodno ostavio kod toaletnog stola. Sklonio je papir pod kojim su bile složene majica, farmerke i brodarice, pa izvukao ovalnu kutiju.

Kad je podigao poklopac, u kutiji se ukazala perika. Bila je stara preko pedeset godina, ali je bila očuvana u besprekornom stanju. Kosa je bila bujna, ljudska, nefarbana, pepeljastoplave boje. Svaki pramen je zadržao prirodni sjaj, živost i teksturu.

Seo je za toaletni sto, pa uzeo da pretura po kesi i izvadio dvostrano lepljivu traku. Pronašao je makaze u fioci stola, pa je odsekao četiri komadića trake duga tri centimetara. Zubima je svukao dugu crnu rukavicu s ruke.

Skinuo je zaštitnu foliju sa svake tračice i ubacio je u *Fendijevu* kesu. Potom ih je zalepio na glavu – jednu na teme, drugu malo iznad čela, a preostale dve iznad ušiju.

Koko je ponovo navukao rukavicu, izvadio periku iz kutije, okrenuo se ka ogledalu, pa pažljivo stavio periku na glavu i prilepio je za trake. Tako. Zadovoljno je uzdahnuo.

U njegovim očima ta je perika izgledala jednako dramatično kao i kad ju je prvi put video pre više decenija. Napravio ju je jedan majstor u Parizu, koji je kosu razdelio po sredini, pozadi je skratio, a napred stanjio, pa su pramenovi sa strane bili najduži. Kosa mu je u obliku suze ležala uz lice, padajući malo ispod linije brade, tik iznad biserne ogrlice.

Izuzetno zadovoljan svojim izgledom, Koko je popravio karmin i zavodljivo se nasmešio ženi u ogledalu.

– Draga, večeras si prekrasna – kazao je sav oduševljen. – Pravo umetničko delo.

Namignuvši svom odrazu u ogledalu, Koko je ustao od toaletnog stola i zapevao „Baš sam lepa, o tako lepa...“.

Dok je tako pevao, izvežbani pogled mu je ponovo pao na kutiju s nakitom. Izvadio je nekoliko lepih komada nakita sa krupnim smaragdima, ubacio ih u *Fendijevu* kesu, pa se vratio

u garderober. Tamo je sklonio u stranu uštirkanu mušku košulju i otkrio sef sa digitalnom tastaturom.

Ukucao je upamćenu šifru i otvorio sef, pa se obradovao kad je u njemu pronašao deset debelih svežnjeva novčanica od pedeset dolara. Sve ih je strpao u *Fendijevu* kesu i zatvorio sef, pa ubacio kesu u onu platnenu torbu, koju je potom zakopčao i prebacio preko ramena.

Izlazeći iz garderobera, Koko je pokupio neke ključeve. Uto je na polici ugledao i *Bedžli Miška* crno-zlatnu alba tašnicu nepravilnog geometrijskog oblika, pa je uzeo i nju. *Kakva sreća!*

Ubacio je ključeve u nju.

Kad je izašao iz spavaće sobe, zastao je na vratima, pa se vratio do kupatila velikog poput omanje kuće i doviknuo: – Liza, dušo, moram nažalost da idem.

Koko je naherio glavu i s tugom se i zanimanjem zagledao u smeđokosu ženu u kadi. Lizi su mrtve tirkizne oči iskočile iz duplji, a usne napumpane hijaluronom raširile se kao da joj je neko razvalio vilicu kad je uključeni *Bozov* radio upao u vodu. Stvarno je neverovatno da u današnje vreme – uz svu sofisticiranu tehnologiju, automatske prekidače i ostalo – kućni aparat još može da izazove dovoljno jak strujni udar da zaustavi srce.

– Drugarice, moram ti priznati da si imala mnogo bolji ukus nego što sam mislio – rekao je Koko lešu. – Bacio sam pogled na tvoju garderobu i, sve u svemu, vidim da si imala para i da si umela da ih trošiš kako treba. A iskreno, od srca ću ti reći i da si prelepa čak i mrtva. Bravo, mila! Bravo!

Poslao joj je poljubac, okrenuo se i otišao.

Koko se odlučnim korakom uputio kroz velelepnu kuću, spustivši se spiralnim stepenicama do predvorja. Dan se bližio kraju, a floridsko sunce na zalasku bacalo je na prozor zlatan sjaj, obasjavajući ulje na platnu na suprotnom zidu.

Koko je pomislio kako je slikar naslikao Lizu u svoj njenoj lepoti, ovekovečivši je na vrhuncu njene ženske moći, elegancije

i zrelosti. Niko to neće promeniti. Nikad. Od danas pa doveka Liza će biti žena sa slike, a ne ona beživotna ljuštura gore.

Izašao je na glavna vrata i obreo se na kružnom prilazu. Bio je kraj juna i u unutrašnjosti je bilo nepodnošljivo vruće, ali ovde, tako blizu okeana, duvao je svež povetarac i bilo je sasvim prijatno.

Koko se uputio pored Lizine savršeno uređene bašte, bujne, u tropskim bojama i mirišljave od orhideja u cvatu. Divlji papagaji zakreštali su sa palmi kad je pritisnuo dugme na kapiji i ona se otvorila.

Pošao je niz ulicu, prolazeći pored održavanih travnjaka i lepих kuća i uživajući u kuckanju tankih potpetica po trotoaru i glatkoj svili što mu je milovala butine dok je hodao.

Malo dalje bila su parkirana retka stara sportska kola, tamnozeleni kabriolet aston martin DB5. Aston je već bio dotrajao i trebalo ga je opraviti, ali Koko je i dalje voleo taj auto, kao što nesigurno dete voli svoje omiljeno ćebence i ne ispušta ga sve dok se ne raspadne.

Ušao je u kola, spustio torbu na suvozačko sedište, ubacio ključ u kontakt-bravu i okrenuo ga. Motor je zabrujao. Onda je spustio krov, ubacio menjač u brzinu i uključio se u saobraćaj.

Večeras prelepo izgledam, pomislio je Koko. A i veče je prekrasno u mom raju, u Palm Biču. Tamo me čekaju ljubav i brojne prilike. Prosto to osećam.

A kako mi je majka uvek govorila, ako devojka ima lepe stvari, ljubav i poneku priliku u životu, ništa joj više i ne treba.

Prvi deo

STARKSVIL

Prvo poglavlje

KAD SAM UGLEDAO OZNAKU NA PUTU NA KOJOJ JE PISALO DA smo na petnaest kilometara od Starksvila u Severnoj Karolini, počeo sam plitko da dišem, srce mi je ubrzalo i obuzelo me je neobično mračno i mučno osećanje.

Moja žena Bri, koja je sedela na suvozačkom sedištu našeg ford eksplorera, očito je to primetila. – Alekse, jesi li dobro? – upitala me je.

Pokušao sam da se trgnem, pa rekao: – Tomas Vulf, čuveni romanopisac iz Severne Karoline, napisao je da ne možeš da se vratiš kući. Samo sam razmišljao je li to istina.

– Tata, kako to da ne možemo da se vratimo kući? – sa zadnjeg me je sedišta pitao Ali, moj sin koji će uskoro napuniti sedam godina.

– To se samo tako kaže – rekao sam. – Ako odrasteš u malom mestu i odseliš se u veliki grad, kad ponovo odeš tamo, ništa više nije isto. To je sve.

– Oh – na to će Ali, pa se vratio igrici koju je igrao na ajpedu.

Moja petnaestogodišnja ćerka Dženi, koja se durila tokom skoro čitave vožnje od Vašingtona, pitala me je: – Tata, zar nikad više nisi dolazio ovamo? Ni jedan jedini put?

– Ne – odvratio sam, bacivši pogled u retrovizor. – Nisam bar... koliko ima, Nano?

– Trideset pet godina – rekla je Redžina Kros, moja sitna baka od devedeset i kusur godina. Sedela je pozadi, između moje dece, i istežala se da bi gledala napolje. – Održavamo kontakt s rodbinom, ali prosto se nikad nije potrefilo da ponovo dođemo.

– Sve do sada – rekla je Bri, a ja sam osetio kako me gleda.

I moja žena i ja smo detektivi u Prestoničkoj policiji i znao sam da me zagleda okom profesionalca.

Ne želeći da ponovo pokrećem „raspravu“ koju smo vodili poslednjih nekoliko dana, odlučno sam rekao: – Kapetan nam je naredio da uzmemo slobodne dane i odemo negde, a krv nije voda.

– Mogli smo da odemo na more. – Bri je uzdahnula. – Ponovo na Jamajku.

– Sviđa mi se Jamajka – na to će Ali.

– Umesto toga idemo u planine – kazao sam.

– Koliko ćemo tamo morati da ostanemo? – upitala je Dženi, zastenjajući.

– Dok se ne završi suđenje mom rođaku – odgovorio sam.

– Ali ono može da traje mesec dana! – povikala je.

– Verovatno neće – kazao sam. – A možda i hoće.

– Gospode, tata, kako ću ostati u formi za jesenju sezonu?

Moja ćerka, nadarena atletičarka, počela je opsesivno da trenira otkako je letos pobedila na važnoj trci.

– Treniraćeš dvaput nedeljno na gimnazijskoj stazi sa atletskim timom iz Ralija – kazao sam. – Dolaze ovamo na visinske pripreme. Čak je i tvoj trener rekao da je dobro što ćeš i ti trčati na većoj nadmorskoj visini, i molim te prekini više da kukaš zbog treninga. Sve je sređeno.

– Na kojoj je nadvorskoj visini Starksvil? – upitao je Ali.

– Nadmorskoj – ispravila ga je Nana Mama, nekadašnja profesorka engleskog i direktorka gimnazije. – To je visina iznad nivoa mora.

– Bićemo na bar šeststo metara visine – odgovorio sam, pa upro prstom ka planinama koje su se nazirale u daljini. – Tamo gore, iza onih prevoja.

Dženi je ćutala nekoliko trenutaka, pa upitala: – Je li Stefan nevin?

Razmislio sam o optužbama. Stefan Tejt je bio profesor fizičkog optužen da je mućio i ubio trinaestogodišnjeg dećaka po imenu Rašon Turnbull. Bio mi je brat od tetke, sestre moje pokojne majke, i...

– Tata – začuo se Ali. – Je li nevin?

– Maza misli da jeste – odgovorio sam.

– Volim Mazu – rekla je Dženi.

– I ja – odvratio sam, pogledavši u Bri. – I zato dođem kad me pozove.

Naomi „Maza“ Kros ćerka je mog pokojnog brata Arona. Pre mnogo godina, dok je studirala prava na Djuku, oteo ju je ubica i sadista koji je sebe nazivao Kazanovom. Imao sam sreće da je pronađem i spasem, a nakon te strahote među nama se stvorila neraskidiva veza koja je i danas jednako jaka.

Prolazili smo delom puta gde je s desne strane bilo usko polje kukuruza, a s desne stara borova šuma.

Prepoznao sam to mesto i osetio duboku nelagodu jer sam znao da ću na kraju kukuružišta ugledati tablu sa nazivom mesta koje mi je rastrglo srce, mesta koje sam se ćitavog života trudio da zaboravim.

Drugo poglavlje

TABLA KOJU SAM PAMTIO IZ TEŠKOG DETINJSTVA BILA JE DRVENA, izbledela i sva obrasla lozicama. Ova sad bila je metalna, prilično nova i nije bilo lozica da je guše.

DOBRO DOŠLI U STARKSVIL
U SEVERNOJ KAROLINI
BROJ STANOVNIKA: 21.010

Posle table smo prošli pored dve davno napuštene fabrike. Bez prozora i oronule, u stanju raspada, bile su ograđene žičanom ogradom, na koju su bila okačena obaveštenja o eksproprijaciji. Negde iz nekog zakutka mozga iskopao sam da su se u prvoj fabrici nekad proizvodile cipele, a u drugoj posteljina. Znao sam to jer je moja majka kad sam bio mali radila u fabrici posteljine pre nego što se odala cigaretama, piću i drogi, i na kraju umrla od raka pluća.

Pogledao sam u retrovizor i po babinom namrštenom licu video da i nju pohode sećanja na moju majku i verovatno na sina, mog pokojnog oca. Provezli smo se pored bednog tržnog

centra, koji nisam pamtio, pa pored prazne prodavnice *Pigli vigli*, koje sam se živo sećao.

– Kad god bi mi mama dala pet centi, otišao bih tamo da kupim čokoladicu ili mister pib – rekao sam, pokazujući na radnju.

– Pet centi? – začudio se Ali. – Mogao si da kupiš čokoladicu za pet centi?

– U moje vreme, mladiću, mogao si i za peni – rekla je Nana Mama.

– Šta je mister pib? – upitala je Bri, koja je odrasla u Čikagu.

– Sok – kazao sam. – Gazirani sok od šljiva.

– Odvratno! – na to će Dženi.

– Nije, dobar je – kazao sam. – Sličan doktor peperu. Moja mama ga je volela. A i moj tata. Sećaš se, Nano?

– Kako bih to mogla da zaboravim? – Moja baba je uzdahnula.

– Jeste li приметили da nijedno od vas nikad ne pominje njihova imena? – upitala je Bri.

– Kristina i Džejson – tiho je rekla Nana Mama, a ja sam ponovo pogledao u retrovizor i video koliko se odjednom rastužila.

– Kakvi su bili? – upitao je Ali, i dalje piljeći u ajped.

Prvi put posle mnogo decenija obuzela me je teška tuga što sam ostao bez mame i tate. Nisam progovorio ni reč.

A moja baba je rekla: – Oboje su bili divne, izmučene duše, Ali.

– Alekse, nailazi voz – uto će Bri.

Vratio sam pogled na put i video semafor kako trepće i kako se rampa spušta. Zaustavili smo se iza dvojih kola i kombija i gledali teretni voz kako polako tandara prugom.

Pred očima mi je iskrsla slika – ja sa osam ili devet godina trčim kraj te iste pruge u šumi nedaleko od naše kuće. Bila je kišovita noć, a ja sam iz nekog razloga bio veoma uplašen. *Čega sam se to plašio?*

– Pogledajte one ljude na vozu! – povukao je Ali, prenuvši me iz misli.

I stvarno je na jednom vagonu bilo dvoje ljudi, crnac i belac od najviše dvadesetak godina. Kad je voz prošao preko

prelaza, seli su i prebacili noge preko ivice kao da se spremaju na dug put.

– Te što se tako vozaju vozovima nekad smo zvali lualice – rekla je Nana Mama.

– Prilično su dobro obučeni za lualice – na to će Bri.

Dok je voz polako prolazio, pogledao sam u ona dva mladića i video o čemu Bri priča. Imali su naopako okrenute kačkete, naočare za sunce, slušalice, vrećaste bermude, crne majice i blistave duboke patike. Izgleda da su prepoznali nekoga u kolima ispred nas pošto su obojica mahnula podigavši tri prsta. Ruka se promolila kroz prozor tog auta i uzvratila im istim pozdravom.

A onda su otišli, a za njima je ubrzo nestao i poslednji vagon, uputivši se ka severu. Rampa se podigla, svetla su prestala da trepću. Prešli smo preko pruge. Dvoja kola ispred nas skrenula su desno, a ja sam usporio i sačekao da kombi skrene levo kod table na kojoj je pisalo KEJN VEŠTAČKO ĐUBRIVO.

– Fuj! – povikao je Ali. – Šta to smrdi?

I ja sam osetio smrad i rekao sam: – Urea.

– Misliš pišačka? – zgađeno je upitala Dženi.

– Životinjska pišačka – kazao sam. – A verovatno i životinjski izmet.

– Gospode, šta radimo ovde? – upitala je jeknuvši.

– A gde ćemo odsesti? – upitao je Ali.

– Naomi je sve organizovala – rekla je Bri. – Molim se samo da imamo klima-uređaj. Ima preko trideset stepeni, a još ako nam vetar bude nanosio taj smrad...

– Ima dvadeset šest – kazao sam, pogledavši u tablu. – A bićemo iznad njih.

Vozio sam instinktivno, nisam se sećao naziva nijedne ulice, ali sam nekako znao da dođem do centra Starksvila kao da sam tamo bio juče, a ne pre tri i po decenije.

Centar grada je počeo da se gradi na samom početku devetnaestog veka, oko četvrtastog parka u kome je sad stajao

spomenik pukovniku Frensisu Starku, lokalnom junaku Konfederacije i sinu čoveka koji je osnovao grad i dao mu ime.

Trebalo je da Starksvil bude gradić koji biste nazvali ljupkim. Mnoge zgrade su bile stare, neke od pre građanskog rata, neke ciglene poput onih fabrika na obodu grada. Međutim, teško ga je pogodila ekonomska kriza. Na svaku radnju koja je tog četvrtka bila otvorena – butik odeće, knjižara, zalagaonica, prodavnica oružja i dve prodavnice pića – bile su dve prazne sa zaklonjenim izlozima. Na sve strane je visio znak NA PRODAJU.

– Sećam se vremena kad je Starksvil bio lepo mesto za život, čak i sa rasističkim zakonima – čežljivo je rekla Nana Mama.

– Kakvi su to zakoni? – upitao je Ali nabravši nos.

– To su bili zakoni protiv ljudi kao što smo mi – kazala je, pa uprla koščat prst u sad zatvorenu apoteku i sodadžijsku radnju po imenu *Lords*. – Tamo su, sećam, istakli natpise na kojima je stajalo „Zabranjeno za obojene“.

– Je li Martin Luter King skinuo te natpise? – upitao je moj sin.

– On je na kraju bio za to zaslužan – kazao sam. – Ali koliko je meni poznato, nikad nije dolazio u...

Uto je Dženi povikala: – Hej, eno Maze!

Treće poglavlje

MOJA BRATANICA JE STAJALA NA ULICI PRED ZGRADOM OKRUŽNOG SUDA i raspravljala se s nekim crncem ozbiljnog lica u lepo skrojenom sivom odelu. Naomi je na sebi imala teget suknju i blejzer, uz grudi je privila veliku smeđu fasciklu i odlučno odmahivala glavom.

Zaustavio sam se i parkirao, pa rekao: – Zauzeta je. Sačekajte me u kolima. Idem da je pitam gde nas je smestila.

Izašao sam iz kola, a napolju je, prema vašingtonskim standardima, bio prekrasan letnji dan. Vlažnost je začudo bila mala i duvao je vetrić koji je nosio glas moje bratanice.

– Mete, hoćeš li da se protiviš svakom mom predlogu? – upitala ga ja Naomi.

– Naravno da hoću – odgovorio je on. – To mi je posao, znaš.

– Tvoj posao je valjda da otkriješ istinu – odvrtila je ona.

– Mislim da svi znamo istinu – rekao je, pa se osvrnuo ka meni.

– Naomi! – pozvao sam je.

Okrenula se, ugledala me i odmah se opustila. – Alekse!

Široko se osmehnula, dotrčala do mene, zagrlila me i tiho rekla: – Hvala bogu što si došao. Ovaj grad me dovodi do ludila.

– Došao sam čim sam mogao – kazao sam. – Gde je Stefan?
– Još je u zatvoru – rekla je. – Sudija neće da ga pusti ni uz kakvu kauciju.

Met nas je netremice posmatrao, to jest mene.

– Je li ono okružni tužilac? – tiho sam je pitao.

– Dođi da vas upoznam – kazala je – da ga malo uzdrmam.

– Samo drmaj – rekao sam.

Naomi me je odvela do njega i rekla: – Ovo je Metju Brejdi, zamenik okružnog tužioca, a ovo je doktor Aleks Kros, moj stric i Stefanov rođak, nekadašnji forenzički psiholog u FBI-ju, a sad specijalni istražitelj Prestoničke policije.

Ako je Brejdi bio impresioniran, ničim to nije pokazao. Mlako se rukovao sa mnom. – A zašto ste zapravo ovde?

– Moja porodica i ja prolazimo kroz težak period, pa smo došli na mali odmor da obiđemo zavičaj i pružimo mom rođaku moralnu podršku – kazao sam.

– Jasno. – Frknuo je i pogledao Naomi. – Mislim da bi trebalo da razmotriš nagodbu ako hoćeš da pružiš gospodinu Tejtu moralnu podršku.

Naomi se nasmešila. – Znaš šta možeš da uradiš s tim predlgom.

Brejdi se ljubazno osmehnulo i podigao ruke. – Ti odlučuješ, Naomi, ali kako ja gledam na stvar, tvoj se klijent izjasnio kao kriv i živeće iza rešetaka. A ako ode na suđenje, sasvim će sigurno dobiti smrtnu kaznu.

– Zbogom – ljupko mu je kazala i uhvatila me za ruku. – Moramo da idemo.

– Bilo mi je drago – kazao sam.

– Takođe, doktore Krose – odvratio je Brejdi i otišao.

– Neprijatan lik – rekao sam kad smo se dovoljno udaljili od njega idući prema kolima.

– Takav je od fakulteta – rekla je Naomi.

– Dobro se znate?

– Bili smo samo kolege – kazala je, pa oduševljeno zacičala kad je Dženi otvorila vrata i izašla iz auta.

Kroz nekoliko trenutaka svi su izašli iz kola da se pozdrave s Naomi, koja nije mogla da se načudi koliko je Dženi porasla i ojačala i kojoj su suze navrle na oči kad ju je moja baba poljubila.

– Nano, ti uopšte ne stariš – rekla joj je u čudu. – Imaš li negde na tavanu sliku na kojoj ti se vide prave godine?

– Slika Redžine Kros – Nana Mama se zakikotala.

– Divno je videti vas sve – rekla je Naomi, pa se malo umusila. – Šteta je samo što je to pod ovakvim okolnostima.

Moja žena je odvrtila: – Otkrićemo istinu, osloboditi Stefana, pa se lepo odmoriti.

Naomi se još više umusila. – Bri, to je lakše reći nego učiniti. Ali znam da nas tete već čekaju. Hajde pođite za mnom.

– Mazo, mogu li ja s tobom? – upitala ju je Dženi.

– Naravno da možeš – odvrtila je Naomi i pokazala joj na drugu stranu ulice. – Moj je onaj mali crveni ševi.

Izašli smo iz centra grada i zašli u stambeni kraj, koji je bio prepun kontrasta. Kuće su bile ili trošne ili sveže okrečene. Kola su bila ili sasvim nova ili u stanju raspada. A ljudi koje smo vidali po ulicama bili su ili gotovo u ritama ili tip-top doterani po poslednjoj modi.

Izbili smo na stari lučni most preko kanjona reke Stark. Granitne litice bile su visoke šest spratova, a brza reka se penušala oko velikog stenja. Ali je dole ugledao kajakaše.

– Je l' mogu i ja da se vozim čamcem? – upitao je oduševljeno.

– Dok si živ, nećeš – čvrsto je odvrtila Nana Mama.

– Zašto?

– Zato što je taj kanjon smrtno opasan – rekla je. – Struje su jake i nepredvidljive, a korito je prepuno stenja i debala. Uhvate te i ne puštaju. Kad sam bila mala, znala sam bar petoro dece koja su se tu utopila, među kojima je bio i moj mlađi brat. Nikad ih nisu našli.

– Stvarno? – upitao je Ali.

– Stvarno – rekla je Nana Mama.

Naomi je nastavila pravo kad smo prešli most. Prešli smo prugu i zašli u Birni, oronuli deo grada. Kuće su u tim ulicama bile prizemne i većinu je trebalo renovirati. Deca su se igrala u golim dvorištima, kerovi su lajali na nas, po putu su šetale koze i kokoške. Odrasli su sedeli na tremu i sumnjičavo nas zagledali kao da poznaju svakoga ko zalazi u taj najsiromašniji kraj Starksvila, pa znaju da smo pridošlice.

Ponovo me je obuzeo onaj mučni osećaj koji me je preplavio kad sam ugledao tablu sa imenom grada. Gotovo da me je skolio kad je Naomi skrenula u Ulicu Lup, razrovanu i razlokano slepu ulicu koja se završavala kod jedine tri kuće u tom kraju koje su bile održavane. Tri prizemne kuće bile su istovetne i nedavno okrečene. Svaka je bila ograđena niskom zelenom tarabom i imala lep travnjak i leje sa cvećem oko verande zaštićene mrežom.

Parkirao sam se iza Naomi i ostao da sedim kad su moja žena i sin izašli iz kola. Ni Nana Mama se nije žurila da izađe i video sam u retrovizoru njeno smrknuto lice.

– Alekse? – pozvala me je Bri, provirivši kroz suvozačka vrata.

– Evo me – kazao sam. Izašao sam i pomogao babi da izađe.

Polako smo obišli kola, pa stali i zagledali se u prvu kuću kao da su u njoj duhovi, što za nas i jesu bilo.

– Tata, jesi li već bio ovde? – upitao me je Ali.

Polako sam izdahnuo, klimnuo glavom i kazao: – Sine, tata je odrastao u ovoj kući.